

[Løvig Simonsen]

hvilke parti det er. Da man på baggrund af disse udtalelser fik nogle klare meldinger fra Socialdemokratiet om, at en sådan formulering ikke var tilstrækkelig, fordi den for det første ikke indeholdt noget om kommunale investeringsrammer og strafafgifter og for det andet ikke præciserede en nedbringning af forbruget af handelsgødning, så var det jo klart og indlysende også for fru Lone Dybkjær, at det ikke var Socialdemokratiet, der ville stemme for en sådan dagsorden, og så var det et signal til regeringen, om de ville stemme for fru Lone Dybkjærs dagsorden, eller om de ville stemme for en, der var strammere, som ville komme fra Socialdemokratiet og SF, og som vi har fremsat i dag. Det hænger således meget nøje sammen.

Fru Lone Dybkjær siger også: jamen vi kan jo ikke komme med et præcist bud på nedbringning af forbruget af handelsgødning, for det er regeringens opgave; det må den komme med, og så må vi vurdere planen i sin helhed. Jeg vil gerne sige, at hvis man bruger NPO-tallet – jeg tror, hr. Leif Hermann var inde på det samme – så ved vi, at vi taler om udvaskning på 260.000 t. Vi ved, at de 60.000 t forsvinder ved gårdbidraget. Vi ved, at landbruget har sagt, at de ved styring osv. kan nedbringe det med 40.000 t, og vi ved, hr. Arne Bjerregaard, at en formindskelse af handelsgødningsforbruget med 100.000 t reducerer udvaskningen med 30.000 t, og så er vi nede på halvdelen. Sådan ser regnestykket ud, og derfor mener jeg faktisk, at det er udmærket.

Jeg har også sagt, at den dagsorden, fru Lone Dybkjær kom med, var positiv i sin hensigt. Men den er ikke konkret nok i sine tiltag til at holde regeringen fast på, at vi skal nå det mål, vi gerne vil.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KRF):

Hr. Løvig Simonsen, jeg må nok sige, at det er et postulat: hvis man bruger 100.000 t mindre, så får man en udvaskning, der er 30.000 t mindre. Det er da et postulat, det er da ikke bevist nogen som helst steder.

Jeg synes egentlig, at hr. Løvig Simonsen skulle være glad for fru Lone Dybkjærs forslag, for det er betydelig skarpere end hr. Løvig Simonsens forslag. Hvis man virkelig skal nå de mål, som fru Lone Dybkjær op-

stiller, så skal der sandelig skrappe midler til. Så bliver der vist ikke kunstgødning tilbage.

Men jeg fik ikke svar fra fru Lone Dybkjær på, hvad man forestiller sig med måling. Hvad med udsivningshastigheden? Den er visse steder 10–20 år, hvorledes skal man så måle, hvad der er udsivet fra landbrugets side? Det må da være et rimeligt forlangende at få at vide, hvorledes man vil sikre sig, at jorden vil være så elskværdig nu at lade udsivningen foregå så hurtigt, at det hele kan være overstået på 3 år. Hvilke muligheder er der for det? For ellers vil vi have nøjagtig den samme udsivning om 3 år, som der er i dag, selv om man nedsætter forbruget i dag.

Og så var der hr. Leif Hermann, der ville udgive sig for den højere videnskab. Jeg har i grunden ikke hørt, at han har snakket om ret meget andet end kunstgødning, så jeg troede, han var ansat i en vis afdeling i DLG.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne til hr. Dohrmann sige, at det naturligvis kan diskuteres, om man skal have det første punkt med eller ej. Så kraftigt, som det har været inde i debatten, kan det imidlertid være problematisk, at det ikke kommer med.

Til hr. Arne Bjerregaard vil jeg sige, at det, planen skal indeholde, er en garanti for, at målsætningen nås, og så må der anvendes de dokumenterede metoder, der nu engang eksisterer i dag på, hvordan den nås. Det vil bl.a. sige, at man ved, hvor stor udsivningen er, hvis man anvender så og så meget kunstgødning, hvor stor udsivningen er, hvis man dyrker det og det, og hvor stor udsivningen er i en lang række tilfælde, og det skal fremgå af planen.

Til hr. Løvig Simonsen vil jeg sige, at grunden til, at vi ikke har medtaget de kommunale investeringsrammer, er, at vi har indgået en aftale med regeringen om, at rammerne for 1987 skal udvides, således at miljøområdet ikke berøres.

Det første signal fra Socialdemokratiet var klart nok; de syntes, det var en fornuftig dagsorden – der skulle lidt mere til – men de kunne ikke forestille sig, at regeringen stemte for den. Socialdemokratiets problem er nemlig, at der er lavet en dagsorden, som de så-